

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/20/2015
Identifikačné číslo spisu: 2013200631
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2013200631.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: maybe-sk, spol. s r.o., so sídlom Adama Trajana 4648/2, 921 01 Piešťany, IČO: 36 758 167, právne zastúpeného: Prosmán a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/259915/2013/STA zo dňa 12.08.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2013-59 zo dňa 08.01.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2013-59 zo dňa 08. januára 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/259915/2013/STA zo dňa 12.08.2013, ktorým rozhodnutie Colného úradu Trnava sp. zn. 9005831/1/164719/2013 zo dňa 08.04.2013 postupom podľa ust. § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil. Colný úrad Trnava rozhodnutím sp. zn. 9005831/1/164719/2013 zo dňa 08.04.2013 postupom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov (ďalej len „zákon č. 106/2004 Z. z.“) uložil daňovému subjektu - žalobcovi pokutu vo výške 287 054,37 eura za správny delikt uvedený v § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z., nakoľko tento ako prevádzkovateľ daňového skladu, ktorý je zároveň odberateľom kontrolných známok, nepreukázal použitie alebo znehodnotenie 205 900 kusov kontrolných známok s registračným odberným

číslo U., A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení s cenou 55,50 Sk, ktoré prevzal dňa 10.07.2008 od spoločnosti KASICO, a.s., so sídlom Beckovská 38, 821 04 Bratislava, IČO: 17 308 267.

Krajský súd napadnutý rozsudok zdôvodnil tým, že skutkový stav zistený žalovaným správnym orgánom i správnym orgánom prvého stupňa v podstate nie je medzi účastníkmi konania sporný. Skutok, za ktorý bola žalobcovi uložená pokuta bol ustálený v napadnutom rozhodnutí žalovaného tak, že žalobca ako prevádzkovateľ daňového skladu, ktorý je zároveň odberateľom kontrolných známk nepreukázal použitie alebo znehodnotenie 205 900 kusov kontrolných známk s registračným odberným číslom U., A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení s cenou 55,50 Sk, ktoré prevzal dňa 10.07.2008 od spoločnosti KASICO, a.s.. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že potom ako colný úrad bez závad prebral kontrolné známky a pri ich prevzatí zistil nezrovnalosti v pravosti kontrolných známk, že by sa žalobca zbavil zodpovednosti za protiprávny stav s odôvodnením, že po odovzdaní kontrolných známk nemal možnosť s nimi fakticky disponovať. V danom prípade bolo potrebné vychádzať z obsahu správneho deliktu definovaného v § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z., nakoľko naplnenie skutkovej podstaty sa viaže na nepreukázanie použitia alebo znehodnotenia kontrolných známk, pričom pri preberaní časti kontrolných známk s registračným odberným číslom A08002, A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení s cenou 55,50 Sk v celkovom množstve 436 551 ks a následnom preverovaní ich pravosti bolo zistené, že na 205 900 kusoch týchto kontrolných známk (zviazaných v 411 ks balíčkov po 500 ks a v jednom balíčku po 400 ks) chýba v hlavnom poli po stranách okolo štátneho znaku text „SLOVENSKÁ REPUBLIKA“. Z výsledkov odborných expertíz bolo zistené, že predložené kontrolné známky cigariet (v celkovom množstve 412) boli preskúmané z hľadiska ochranných prvkov, tlačiarenskej techniky, kvality tlače a tlačových detailov a porovnávané s pravými kontrolnými známkami (specimenmi), pričom vzájomným porovnávaním so specimenmi bolo zistené, že kontrolné známky neoznačené nápisom „SLOVENSKÁ REPUBLIKA“ sú úplné falzifikáty kontrolných známk, a teda ich nemožno považovať za kontrolné známky, ktoré žalobca prevzal na základe preukazu na odber kontrolných známk evidenčné číslo XXXXXXXXXX od tlačiarne kontrolných známk. Zákonodarca pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu v zmysle § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. od správcu dane ako colného úradu nevyžaduje aby preukazoval, akým neoprávneným konaním žalobca použil odobraté pravé kontrolné známky. Keďže žalobca v priebehu konania vyhlásil, že nedisponuje žiadnymi inými kontrolnými známkami s registračným odberným číslom U., A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení s cenou 55,50 Sk je potrebné konštatovať, že takýmto konaním žalobcu boli naplnené znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z., keďže tento nepreukázal riadne použitie, t.j. nalepenie kontrolných známk na spotrebiteľské balenia cigariet, ani ich znehodnotenie.

Ku konštatovaniu žalobcu o nevyhnutnosti zabezpečenia kontrolných známk krajský súd uviedol, že zamestnanci správcu dane mohli zabezpečiť kontrolné známky ako vec pre podozrenie, že ide o falzifikáty, nebolo to však ich povinnosťou, čo vyplýva aj z ust. § 14a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) a navyše inštitút zabezpečenia tovaru a vecí má v daňovom konaní iba predbežný charakter, pričom v danom prípade žalobca dobrovoľne odovzdal colnému úradu predmetné kontrolné známky.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že ust. § 39 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. neumožňuje pri daňovom dozore odoberať vzorky kontrolných známk, ale len z tabakových výrobkov, tak krajský súd sa s touto argumentáciou nestotožnil, pretože podľa jeho názoru daňovým dozorom je aj výkon dozoru nad distribúciou (nakladaním) s kontrolnými známkami. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že cieľom daňového dozoru podľa § 39 ods. 1 zákona č. 106/2004 Z. z. je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátu, pričom ako už bolo vyššie konštatované, daňovým dozorom je aj výkon dozoru nad nakladaním, resp. distribúciou s kontrolnými známkami, a teda takýto postup nemožno považovať za nezákonný.

K námietke žalobcu, že svedecké výpovede vykonané v správnom konaní žalovaný hodnotil účelovo krajský súd uviedol, že v správnom konaní vypočutí svedkovia, ktorí prichádzali do priameho kontaktu s kontrolnými známkami (JUDr. X. D., Y. O., Mgr. Y. Q.) potvrdili, že kontrolné známky boli uložené v uzamknutých skladových priestoroch colného úradu v trezore alebo v zapečatenej skrini tak, aby k nim nemal nikto prístup (čo potvrdili ďalší svedkovia Bc. Q. Q. a B. V.). Pokiaľ niektoré výpovede svedkov boli rozdielne, bolo to v dôsledku toho, že nie všetci v konaní vypočutí svedkovia prišli do priameho kontaktu s kontrolnými známkami (kpt. Mgr. S. O., Q. E., Q. I. a J. S. - všetci ako pracovníci stálej služby na colnom úrade a tiež H. F., ktorý vyhotovoval iba fotodokumentáciu), avšak v podstate všetci títo svedkovia potvrdili, že kontrolné známky sa umiestnili do zamrežovanej miestnosti tak, aby nemohlo dôjsť k manipulácii s týmito kontrolnými známkami.

Krajský súd preskúmal rozhodnutie žalovaného, pričom dospel k záveru, že žalobu nie je možné považovať za dôvodnú, nakoľko uvedené žalobné dôvody neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť postupu žalovaného, resp. správnosť záverov, na základe ktorých boli založené vydané rozhodnutia správnych orgánov. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že správne orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali, vykonali vo veci rozsiahle šetrenie v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. S poukazom na vyššie uvedené krajský súd považoval námietky žalobcu za nedôvodné, nakoľko bolo zistené, že žalobca neuniesol ani v daňovom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno a nebolo možné súhlasiť ani s jeho odvolacími námietkami uvádzanými už v odvolacom správnom konaní, keď neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa daňové orgány nevysporiadali. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že colné orgány oboch stupňov zabezpečili presné, pravdivé a úplné zistenie skutkového stavu veci, a preto nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že by rozhodnutia správnych orgánov boli nepreskúmateľné. Krajský súd taktiež nezistil, že by pri vydávaní napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia bol porušený procesný predpis a procesné práva účastníka, ktoré by viedli k nezákonnosti alebo vecnej nesprávnosti žalobou napadnutého rozhodnutia. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť žalobcu za správny delikt a bolo preto jeho povinnosťou preukázať správcovi dane opak, čo vyplýva aj zo zákona o správe daní.

Vzhľadom na to, že v konaní pred súdom tak v rozhodnutiach správnych orgánov na oboch stupňoch ako aj v ich postupe neboli zistené žiadne pochybenia majúce za následok porušenie právnych predpisov, pričom skutkový stav bol v dostatočnom rozsahu zistený, rozhodnutie je zrozumiteľné, riadne odôvodnené, na základe čoho krajský súd vyhodnotil všetky v žalobe uvádzané dôvody ako irelevantné a žalobu ako nedôvodnú postupom podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol. O trovách konania krajský súd postupom v zmysle § 250k O.s.p. rozhodol tak, že procesne neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s odôvodnením, že v záujme právnej istoty bolo povinnosťou správcu dane umožniť žalobcovi jeho prítomnosť pri odoberaní vzoriek. Interný predpis colnej správy regulujúci odoberanie vzoriek uvádza, že odber vzorky vykonáva subjekt pod dohľadom colníka, ktorý je oprávnený odoberať vzorku aj sám, avšak subjekt (v predmetnej veci žalobca) má v každom prípade právo byť prítomný pri tomto odbere. Po odovzdaní kontrolných známk stratil žalobca možnosť fakticky disponovať s odovzdanými kontrolnými známkami, a teda nie je nijako preukázané, že kontrolné známky, odovzdané žalobcom dňa 27.04.2009 sú totožné s kontrolnými známkami odobratými colným úradom. Skutková podstata správneho deliktu v zmysle § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. bola správcom dane preukázaná prostredníctvom nezákonného dôkazu a na základe nezákonného postupu, a preto je rozhodnutie správcu dane ako aj rozhodnutie žalovaného nezákonné. Vo verejnom práve je vo všeobecnosti vylúčená analógia, prostredníctvom ktorej by si správne orgány rozširovali rozsah svojich kompetencií. Nakoľko týmto spôsobom by bol priamo porušený čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého môžu štátne orgány konať len na základe, v rozsahu a v spôsobe, ktorý stanoví zákon. Uvedeným postupom tak správne orgány rozšírili svoju právomoc odoberať vzorky, keď tieto odobrali nad rámec zákona v režime výkonu daňového dozoru podľa § 39 zákona č. 106/2004 Z. z. a porušili tak ústavnú zásadu zákonnosti konania štátnych orgánov. V konaní tak nebolo preukázané, že kontrolné známky boli po ich faktickom odbere dostatočne zabezpečené proti protiprávnej manipulácii s týmito kontrolnými známkami. Vzhľadom na

vyššie uvedené skutočnosti, ako aj s ohľadom na skutočnosti uvedené v žalobe žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 250 ja ods. 3 v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Eventuálne, ak dospeje odvolací súd k názoru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom, zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 1100902/259915/2013/STA zo dňa 12.08.2013 a vec vrátil žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa listom zo dňa 12.02.2015 vyjadril žalovaný uvádzajúc, že dôvody podaného odvolania žalobcu v plnom rozsahu odmieta pre ich právnu irelevantnosť, pričom odkazuje na svoje vyjadrenie k celej veci sp. zn. 1100902/478771/2013 zo dňa 04.11.2013, doručené súdu dňa 05.11.2013 a zároveň sa plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku. K opakujúcej sa argumentácii žalobcu, že žalovaný (resp. colný úrad) bol povinný s odovzdanými kontrolnými známami nakladať výlučne len v režime ich zabezpečenia v zmysle ust. § 14a zákona č. 511/1992 Zb. žalovaný uviedol, že tieto námietky žalobcu považuje za právne nesprávne a za účelové. V danom prípade inštitút zabezpečenia kontrolných známk v zmysle ust. § 14a zákona č. 511/1992 Zb. právne nebolo možné colným úradom použiť, pretože v danom prípade išlo o zákonom stanovené odovzdanie kontrolných známk žalobcom, ako odberateľom kontrolných známk, colnému úradu v režime ust. § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z. z.. V zmysle cit. zákonného ustanovenia odberateľ kontrolných známk odovzdá colnému úradu poškodené alebo z iného dôvodu nepoužiteľné kontrolné známky s výnimkou kontrolných známk nenávratne zničených v technologickom zariadení slúžiacom na nalepenie kontrolných známk na spotrebiteľské balenie cigariet, pričom colný úrad takéto kontrolné známky zničí na náklady odberateľa kontrolných známk a o ich zničení vyhotoví úradný záznam v dvoch vyhotoveniach. Z citovaného ust. § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z.z. je zrejmé, že momentom odovzdania takýchto kontrolných známk odberateľom colnému úradu zo zákonom uvedených dôvodov, sa tieto fakticky za účelom ich následného zničenia, stávajú vlastníctvom štátu, nakoľko kontrolné známky, ktoré sú už poškodené alebo z iného dôvodu nepoužiteľné, nemožno ďalej použiť na účely, pre ktoré boli odberateľovi kontrolných známk vydané. Vzhľadom na uvedené, právny úkon zabezpečenia týchto kontrolných známk, resp. tých kontrolných známk, u ktorých vzniklo, neskôr preukázané podozrenie, že ide o falzifikáty, ako sa toho domáha žalobca, tak v takýchto prípadoch nie je ani právne možný, ani právne potrebný, nakoľko tieto už boli v režime § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z. z. odovzdané do výlučnej a neodňateľnej dispozície štátu, za účelom ich zničenia, keďže tieto kontrolné známky už nemožno ďalej použiť v daňovom voľnom obeh. Inštitút zabezpečenia veci alebo tovaru je pritom inštitútom daňového konania sui generis, ktorý má v daňovom konaní predbežný charakter a jeho hlavným účelom je zabrániť tomu, aby daňový subjekt nakladal s tovarom do úplného zistenia skutkového stavu (resp. predísť prípadnému zničeniu dôkazov), pričom samotné zabezpečenie veci alebo tovaru, môže skončiť len dvomi spôsobmi a to následným prepadnutím tovaru alebo veci v prospech štátu, alebo vrátením veci späť osobe, ktorej bola zabezpečená. To však pri odovzdaní kontrolných známk ich odberateľom colnému úradu v režime ust. § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z. z. už nie je v takýchto prípadoch nijako možné, čo len opäť potvrdzuje právnu, ale aj faktickú nezmyselnosť, resp. nadbytočnosť právneho úkonu zabezpečenia veci v zmysle ust. § 14a zákona č. 511/1992 Zb., ako sa toho bez právneho dôvodu domáha žalobca, len preto, aby tým mohol účelovo spochybníť procesnú správnosť postupu správcu dane v danej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené nazvať potom analógiou postup správcu dane pri odbere vzoriek kontrolných známk v zmysle príslušných ustanovení daňového dozoru podľa § 39 zákona č. 106/2004 Z. z., ako to v podanom odvolaní bez bližšieho právneho zdôvodnenia namieta žalobca, je právne neopodstatnené, nakoľko žiadna analógia pri aplikácii vyššie uvedených právnych predpisov nebola zo strany správcu dane použitá. Naopak právnu správnosť procesného postupu colného úradu pri odbere vzoriek kontrolných známk v zmysle ust. § 39 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. odobril vo svojom rozsudku aj krajský súd, keď sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ale naopak uviedol, že daňovým dozorom je aj výkon dozoru nad distribúciou (nakladaním) s kontrolnými známami. V tejto súvislosti krajský súd v rozsudku ďalej uviedol, že cieľom daňového dozoru podľa ust. § 39 ods. 1 zákona č. 106/2004 Z. z. je zabezpečenie podkladov v súčinnosti s daňovým subjektom na zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátu, s čím sa

žalovaný opäť len môže stotožniť.

Žalovaný ďalej považuje odvolacie námietky žalobcu, že zo svedeckých výpovedí svedkov malo podľa jeho názoru vyplývať, že ich tvrdenia týkajúce sa spôsobu zabezpečenia kontrolných známok po ich fyzickom odobratí sa mali značným spôsobom líšiť, za výslovne účelové zo strany žalobcu, nakoľko žalovaný sa plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, ktorí k uvedenej argumentácii žalobcu uviedol, že v správnom konaní vypočutí svedkovia, ktorí prichádzali do priameho kontaktu s kontrolnými známkami (JUDr. X. D., Y. O., Mgr. Y. Q.) potvrdili, že kontrolné známky boli uložené v uzamknutých skladových priestoroch colného úradu v trezore alebo zapečatenej skrini tak, aby k nim nemal nikto prístup (čo potvrdili ďalší svedkovia Bc. Q. Q. a B. V.), pričom pokiaľ niektoré výpovede svedkov boli rozdielne, bolo to v dôsledku toho, že nie všetci v konaní vypočutí svedkovia prišli do priameho kontaktu s kontrolnými známkami (kpt. Mgr. S. O., Q. E., Q. I. a J. S. - všetci ako pracovníci stálej služby na colnom úrade a tiež H. F., ktorý vyhotovoval iba fotodokumentáciu), avšak v podstate všetci títo svedkovia potvrdili, že kontrolné známky sa umiestnili do zamrežovanej miestnosti tak, aby nemohlo dôjsť k manipulácii s nimi.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu, ktorý zamietol žalobu. Podané odvolanie žalobcu považuje za právne irelevantné, a preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 219 O.s.p. a rozhodnutie krajského súdu potvrdil ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech a rozsudok krajského súdu je vecne správny.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý u bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta

druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou najvyššieho súdu bolo - na základe včas podaného odvolania žalobcu - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 16.04.2009 požiadal Colný úrad Trnava o likvidáciu 436 551 kusov nepoužitých kontrolných známk určených na označovanie spotrebiteľských balení cigariet s registračným odberným číslom U. A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v spotrebiteľskom balení, s cenou 55,50 Sk. Predmetné kontrolné známky boli príslušným colným úradom prevzaté na základe Odovzdávacieho protokolu zo dňa 27.04.2009, pričom následne pri vykonaní kontroly bolo zistené, že na 205 900 kusoch uvedených kontrolných známk chýba v hlavnom poli po stranách vedľa štátneho znaku nápis „SLOVENSKÁ REPUBLIKA“. Z dôvodu nepotvrdenia takéhoto specimenu v databáze specimenov tak Colného úradu Trnava ako aj Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, bolo odobratých 412 kusov referenčných vzoriek kontrolných známk za účelom ich podrobenia odbornej expertíze. Na základe týchto výsledkov bolo zistené, že kontrolné známky sú úplné falzifikáty kontrolných známk, a teda nemožno ich považovať za kontrolné známky, ktoré žalobca prevzal na základe poukazu na odber kontrolných známk (evidenčné číslo XXXXXXXXXX) od tlačiarne kontrolných známk. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj výpovede svedkov (p. Mgr. Q., p. JUDr. D., p. V., p. F., p. Q., p. O., p. E., p. S. a p. I.) prvostupňový správny orgán (Colný úrad Trnava) dospel k záveru, že žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu uvedeného v ust. § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z., nakoľko tento ako prevádzkovateľ daňového skladu, ktorý je zároveň odberateľom kontrolných známk, nepreukázal použitie alebo znehodnotenie 205 900 kusov kontrolných známk s registračným odberným číslom U. A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení, s cenou 55,50 Sk. Colný úrad Trnava na základe takto zisteného skutkového stavu prvostupňovým rozhodnutím postupom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. uložil daňovému subjektu - žalobcovi pokutu vo výške 287 054,37 eura. Žalovaný, na základe odvolania žalobcu, rozhodol o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu Colného úradu Trnava tak, že potvrdil rozhodnutie colného úradu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 106/2004 Z. z. kontrolnou známkou sa na účely tohto zákona rozumie slovenská kontrolná známka, na ktorej je uvedená cena cigariet a ktorá spĺňa ostatné náležitosti v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 32. Kontrolná známka má na účely tohto zákona povahu ceniny.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 106/2004 Z. z. spotrebiteľské balenie cigariet možno do daňového voľného obehu uviesť, len ak je označené kontrolnou známkou, ak tento zákon neustanovuje inak. Označovať spotrebiteľské balenie cigariet kontrolnou známkou je možné len v podniku, ktorý vyrába cigarety.

Podľa § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z. z. odberateľ kontrolných známk odovzdá colnému úradu poškodené alebo z iného dôvodu nepoužiteľné kontrolné známky s výnimkou kontrolných známk

nenávratne zničených v technologickom zariadení slúžiacom na nalepenie kontrolných známk na spotrebiteľské balenie cigariet. Colný úrad takéto kontrolné známky zničí na náklady odberateľa kontrolných známk a o ich zničení vyhotoví úradný záznam v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená na podnikanie, ak nepreukáže použitie alebo znehodnotenie kontrolných známk.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. colný úrad uloží pokutu za správny delikt podľa odseku 1 písm. d/ vo výške dane pripadajúcej na množstvo cigariet v spotrebiteľskom balení cigariet, na ktoré boli kontrolné známky určené, najmenej však 331,93 eura.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav ktorý tu bol zistený v čase vydania napadnutého rozhodnutia. S poukazom na uvedené, v spojení s dispozičnou zásadou, ktorou je konanie v správnom súdnictve ovládané, znamenajúcou, že súd preskúma napadnuté rozhodnutie v medziach a v rozsahu určenom žalobcom, dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade nebola zistená nezákonnosť v postupe správnych orgánov ani v preskúvaných rozhodnutiach colných orgánov a s poukazom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po oboznámení sa s obsahom odvolací dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu a súdneho spisu dospel k záveru, že nezistil zákonný dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a obmedzil sa len na doplnenie rozsudku krajského súdu a zdôraznenie jeho správnosti.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu bol v tomto prípade riadne zistený skutkový stav veci, v danom prípade išlo o zákonom stanovené odovzdanie kontrolných známk žalobcom, ako odberateľom kontrolných známk, colnému úradu v režime ust. § 9 ods. 19 zákona č. 106/2004 Z. z., v zmysle ktorého odberateľ kontrolných známk odovzdá colnému úradu poškodené alebo z iného dôvodu nepoužiteľné kontrolné známky s výnimkou kontrolných známk nenávratne zničených v technologickom zariadení slúžiacom na nalepenie kontrolných známk na spotrebiteľské balenie cigariet. Z výsledkov odborných expertíz bolo zistené, že predložené kontrolné známky cigariet (v celkovom množstve 412) boli preskúvané z hľadiska ochranných prvkov, tlačiarenskej techniky, kvality tlače a tlačových detailov a porovnávané s pravými kontrolnými známkami (specimenmi), pričom vzájomným porovnávaním so specimenmi bolo zistené, že sa jedná o úplné falzifikáty kontrolných známk. Keďže žalobca vyhlásil, že nedisponuje žiadnymi inými kontrolnými známkami s registračným odberným číslom U., A1 do 90 mm vrátane, 20 kusov cigariet v balení s cenou 55,50 Sk, nepreukázal ani riadne použitie, t.j. nalepenie kontrolných známk na spotrebiteľské balenia cigariet, ani ich znehodnotenie, je potrebné konštatovať, že takýmto konaním žalobcu boli naplnené znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 41 ods. 1 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z.. Teda následne v súlade so zákonom mu bola za uvedené správnym orgánom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ zákona č. 106/2004 Z. z. uložená pokuta.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/89/2013-59 zo dňa 08.01.2015 podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému ich náhrada zo

zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.